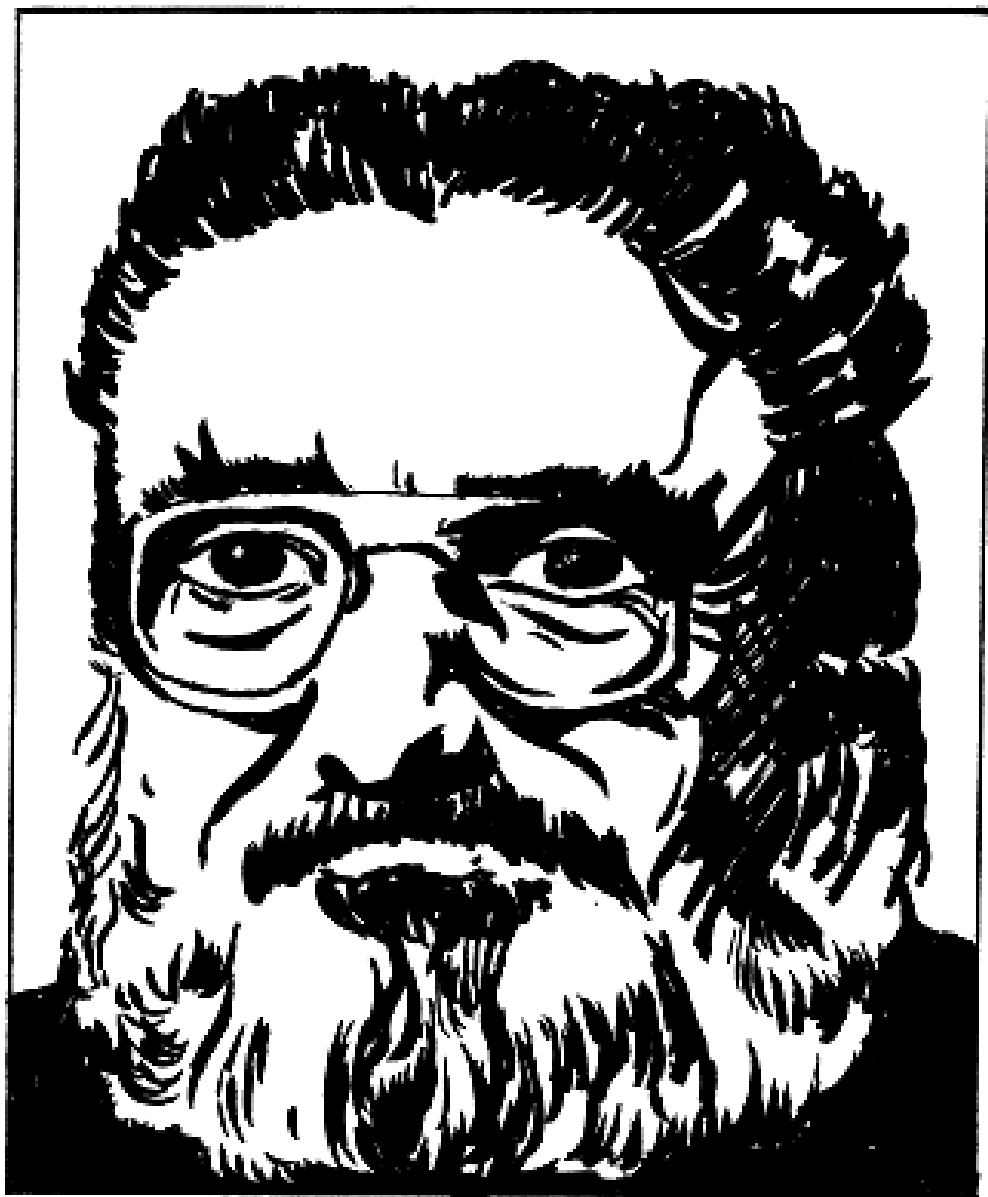

***LINJEN FÖR UPPBYGGNADEN
AV REVOLUTIONENS
TRE INSTRUMENT***

Ur: PKP:s Allmänpolitiska linje (1988)

***Proletärer i alla länder,
förener er!***

LINJEN FÖR UPPBYGGNADEN AV REVOLUTIONENS TRE INSTRUMENT

1. INLEDNING

Ordförande Gonzalo etablerar linjen för uppbyggnad av revolutionens tre instrument, upphöjer, försvarar och tillämpar marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen.

Han lär oss vad Marx sade om arbetarklassen, att den skapar organisationer i sin bild och efterliknelse, det vill säga egna organisationer. På 1800-talet, med Marx och Engels, utrustades vi med en vetenskaplig åskådning, en egen doktrin, en egen avsikt, ett gemensamt mål: Hur vi ska ta Makten och medlet för att göra det – det revolutionära våldet. Allt detta i en mycket hård tvålinjekamp. Marx etablerade att proletariatet inte kan agera som klass om det inte konstituerar sig som ett politiskt parti, som är olikt och står i motsättning till de politiska partier som skapats av de besuttna klasserna.

Från och med att proletariatet under en långdragen process uppstår som klass skapar det sina egna former för kamp och sina egna former för organisation. På så vis är *partiet den högsta formen av organisation, armén är huvudformen och fronten är det tredje instrumentet, och alla dessa tre instrument är till för att erövra makten*, genom det revolutionära våldet. Ordförande Gonzalo säger oss att Engels vid 1800-talets slut kom fram till slutsatsen att klassen varken hade de lämpliga formerna för organisation eller den lämpliga formen för militär struktur för att kunna ta makten och behålla den. Men han sade aldrig att vi skulle överge revolutionen, utan att vi skulle arbeta för den, söka lösningen till de ännu olösta problemen. Detta måste vi ha en bra förståelse av, eftersom revisionisterna förvränger det för att sälja sin opportunism.

På 1900-talet förstod Lenin att revolutionen var mogen och skapade ett proletärt parti av ny typ. Han förverkligade (1) kampformen: resningen, och (2) organisationsformen: kamp-

avdelningarna, som var rörliga former och överlägsna de orörliga barrikaderna från det förra århundradet.

Lenin påpekar nödvändigheten av att skapa nya, klandestina organisationer, ty övergången till revolutionära aktioner innebar att polisen upplöste de legala organisationerna. Och att övergången till revolutionära aktioner endast är möjlig om den görs genom att man går emot de gamla ledarna, går emot det gamla partiet och förstör det. Partiet borde ta den moderna armén som exempel, med en egen disciplin, en enda vilja och flexibilitet.

Med ordförande Mao förstår klassen nödvändigheten av att bygga upp revolutionens tre instrument: partiet, armén och enhetsfronten, i förbindelse med varandra. Genom och under folkriget löste han uppbyggnaden av de tre instrumenten i ett efterblivet, halvfeodalt, halvkolonialt land. Konkret sagt, löser ordförande Mao Partiets uppbyggnad kring geväret. Det är den hjältemodiga kombattanten som leder sin egen, arméns och frontens uppbyggnad.

Ordförande Gonzalo lägger fram militariseringen av de kommunistiska partierna, samt den koncentriskta uppbyggnaden av de tre instrumenten. Militariseringen av de kommunistiska partierna är en politisk riktlinje, som har strategiskt innehåll, ty det är "summan av de förvandlingar, ändringar och justeringar som behövs för att leda folkkriget som kampens huvudform, vilket frambringar den nya staten."

Därför är militariseringen av de kommunistiska partierna nyckeln till den demokratiska och socialistiska revolutionen, samt kulturrevolutionerna.

Han definierar uppbyggnadsprincipen: "På den ideologisk-politiska basen, bygg simultant upp det organisatoriska i klasskampen och tvålinjekampen, allt inom och till tjänst för den väpnade kampen för maktövertagandet."

Dessutom binder han samman hela uppbyggnadens process med folkkrigets fluiditet, där han utgår från tesen att "de militära operationernas rörlighet, och föränderligheten av storleken på det territorium som vi behärskar,

alltihop tjänar arbetet för uppbyggnaden (...) på olika sätt,” som ordförande Mao säger.

Alltså, för att kunna förstå linjen för uppbyggnaden måste man utgå från kampformerna och organisationsformerna; från uppbyggnadsprincipen och från uppbyggnaden, förbunden med fluiditeten i folkkriget, som är den främsta kampformen i världen idag.

2. OM PARTIETS UPPBYGGNAD

Partiets karaktär: *Vi baserar oss på marxism-leninismen-maoismen, Gonzalos tänkande, huvudsakligen Gonzalos tänkande, det vill säga på proletariats ideologi, det högsta uttrycket av mänskligheten, det främsta, enda och sant vetenskapliga och oövervinneliga.*

Vi kämpar för det kommunistiska programmet, vars väsen är att organisera och leda proletariats klasskamp för att det ska kunna erövra den politiska makten, genomföra den demokratiska revolutionen, den socialistiska revolutionen och kulturrevolutionerna ända fram

till kommunismen, det oföränderliga mål mot vilket vi går. Vi har till vårt förfogande *revolutionens allmänpolitiska linje, det vill säga de lagar som gäller i klasskampen för att ta makten*, etablerade av ordförande Gonzalo, med dess fem element:

- 1) den internationella linjen
- 2) den demokratiska revolutionen
- 3) den militära linjen
- 4) linjen för uppbyggnad av revolutionens tre instrument
- 5) masslinjen.

Den militära linjen är den allmänpolitiska linjens centrum. Vi härdar oss i den proletära internationalismen, ty vi anser att vår revolution är en del av den proletära världsrevolutionen. Och vi upprätthåller vårt ideologiska, politiska och organisatoriska oberoende, genom att stödja oss på våra egna krafter och massorna.

Partiet av ny typ som har frambringat den peruanska revolutionens anförare: ordförande

Gonzalo, den störste levande marxist-leninist-maoisten, som leder partiet, är revolutionens segergaranti och kommer att föra oss till kommunismen.

Militariseringen av de kommunistiska partierna och den koncentriska uppbyggnaden: Ordförande Gonzalo förklarar tesen om att det åligger alla kommunistiska partier i världen att militariseras av tre skäl:

- *För det första, därför att vi befinner oss i världsrevolutionens strategiska offensiv, under imperialismens och världsreaktionens bortsopande från planetens yta. Perioden spänner över de kommande 50-100 åren, en tid präglad av våld och där alla typer av krig kommer till uttryck. Vi ser hur reaktionen militariserar sig allt mer, hur de militariserar sina gamla stater, sin ekonomi, utvecklar aggressionskrig och försöker köpslå med folkens kamp. De vill världs-krig, men revolution är huvudtendensen i*

världen. Det är de kommunistiska partiernas uppgift att upphöja revolutionen och förverkliga kampens huvudform – folkrig, för att sätta det revolutionära världskriget mot det kontrarevolutionära världskriget.

- *För det andra, därför att den kapitalistiska restaurationen måste förebyggas. När bourgeoisin förlorat makten går den in i partiet, försöker använda armén för att ta Makten, och förstör proletariats diktatur för att restaurera kapitalismen. Därför måste de kommunistiska Partierna militariseras och utöva de tre instrumentens *allomfattande diktatur, härdas i folkriget och förstärka den väpnade organiseringen av massorna – folkmilisen* – för att sluka armén. Han uppmanar oss att ”härda partimedlemmarna först och främst som kommunister, som kombattanter och administratörer.” *Varje partimedlem härdad i folkriget och på sin vakt mot varje restaurationsförsök.**

- *För det tredje, därför att vi går mot ett militariserat samhälle. Genom att militarisera partiet förverkligas samhällets militarisering vilket är det strategiska perspektivet för att garantera proletariats diktatur. Det militariserade samhället är det "väpnade hav av massor" som Marx och Engels talade om. Detta hav säkrar maktens erövring och försvarar den. Vi lär av revolutionen i Kina och den antijapanska basen i Yenan, som var ett militariserat samhälle där allt växte ur gevärspipan: parti, armé, stat, ny politik, ny ekonomi, ny kultur. På så sätt utvecklas krigskommunismen.*

Vid den första nationella konferensen, november 1979, presenterade ordförande Gonzalo tesen om nödvändigheten av PKP:s militarisering. Därefter framlade han under början av 1980, då PKP förberedde sig för att inleda folkriget, tesen att utveckla militariseringen av partiet genom aktioner. Här utgick han från den store Lenin, som säger att man ska minska

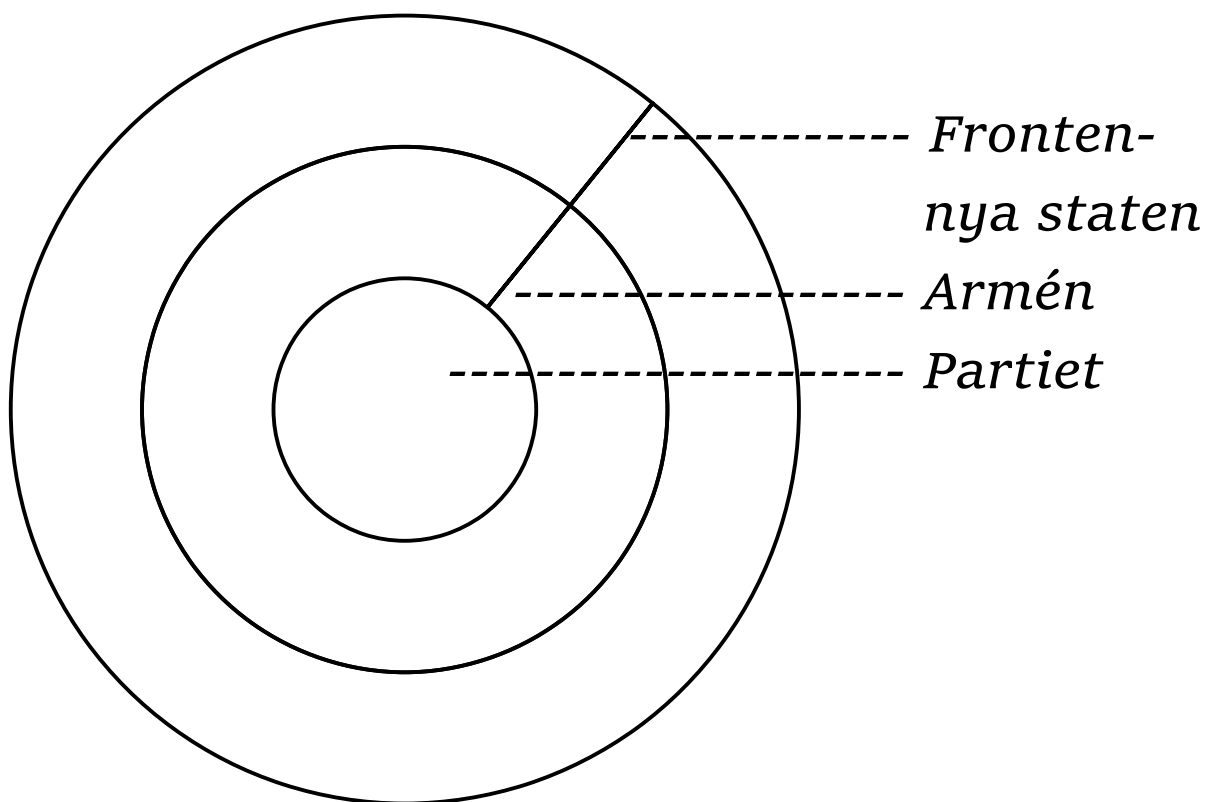
det icke-militära arbetet för att koncentrera sig på det militära, att fredstiderna var över och krigstiderna började och att alla styrkor därmed borde vara militariserade.

Så genom att ha partiet som alltings axel byggs armén upp, och kring båda dessa instrument byggs den nya staten upp genom massornas deltagande i folkriget. Militariseringen av partiet kan bara föras framåt genom konkreta klasskampsåtgärder – konkreta åtgärder av militär typ. Det betyder inte att vi bara ska genomföra militära åtgärder av olika slag (*gerillaåtgärder, sabotage, selektiva tillintetgöranden, väpnad propaganda och agitation*), utan vi *huvudsakligen* måste genomföra dessa kampformer med avsikt att sporra och utveckla klasskampen. Denna folkrigets huvudform ska läras vetenskapligt under dylika åtgärder.

Partiets militarisering har sitt ursprung i Lenin och ordförande Mao. Men den utgör en ny fråga som ordförande Gonzalo utvecklat genom att hålla klasskampens nya omständigheter i åtanke. Vi måste förstå att nya problem

kommer att dyka upp och sedan lösas genom erfarenhet. Det kommer ofrånkomligen att innebära en process av kamp mellan det gamla och det nya för att utveckla läran vidare. Kriget är den högsta formen för motsättningarnas lösning, och det förstärker människornas förmåga att finna lösningar. *Det är partiets militarisering som har tillåtit oss att inleda och utveckla folkkriget.* Och vi anser att denna erfarenhet är universellt giltig. Därför är det ett krav och en nödvändighet att världens kommunistiska partier militariserar sig.

De tre instrumentens koncentrisk uppbyggnad är det organisatoriska förverkligandet av Partiets militarisering. I syntes sammanfattas detta i ordförande Gonzalos ord om ämnet: *”Partiet är alltings axel, det leder enväldigt de tre instrumenten, sin egen uppbyggnad, leder absolut armén och den nya staten, som gemensam diktatur med proletariats diktatur i sikte.”*

Figur: Modell av den koncentrisk konstruktionen av revolutionens tre instrument.

De sex aspekterna av partiets uppbyggnad:

- *Den ideologiska uppbyggnaden.* Partimedlemmarna härddas i vår enhetsbas, marxismen-leninismen-maoismen, Gonzalos tänkande, huvudsakligen Gonzalos tänkande. Vi säger marxismen-leninismen-maoismen för att det är proletariatets, den sista klassen i historien, universellt giltiga ideologi

som måste tillämpas på varje revolutions konkreta förhållanden och frambringa ett vägledande tänkande. I vårt fall har den peruanska revolutionen frambringat Gonzalos tänkande för att ordförande Gonzalo är det högsta uttrycket av den universella ideologins fusion med den peruanska revolutionens konkreta praktik.

- *Den politiska uppbyggnaden.* Partimedlemmarna härdas i programmet och i stadgarna, i den allmänpolitiska linjen och i dess centrala del (den militära linjen), i specifika linjer, i den allmänna politiken, i den specifika politiken, och i partiets militära planer. Politiken måste alltid sättas som befäl, och den är vår starka punkt.
- *Den organisatoriska uppbyggnaden.* Det organisatoriska följer det politiska. Då vi ser att det inte räcker med bara en linje måste vi samtidigt bygga upp organisatoriska apparater och visa hänsyn till den organisa-

toriska strukturen, det organisatoriska systemet och partiarbetet. Som organisatorisk struktur grundar sig partiet på den *demokratiska centralismen*, huvudsakligen på centralismen. Det etableras två väpnade *partinätverk* – det *territoriella* nätverket som omfattar ett jurisdiktionsområde och det *rörliga* nätverket vars struktur förflyttas. Det organisatoriska systemet är fördelningen av krafterna där revolutionen verkar, alltid till tjänst för de huvudsakliga och de sekundära punkterna. Partiarbetet är förhållandet mellan hemligt arbete, vilket är huvudsakligt, och öppet arbete, samt betydelsen av *de fem nödvändigheterna*: den demokratiska centralismen, klandestiniteten, disciplinen, vaksamheten och det hemliga arbetet, i synnerhet den demokratiska centralismen.

- *Ledningen*. Vi är fullständigt medvetna om att ingen klass i historien har kunnat upprätta sitt herravälde utan att ha skapat sina

politiska anförare, avantgardets representanter, kapabla att organisera rörelsen och leda den. Det peruanska proletariatet har i klasskampen frambringat revolutionens ledning och dess högsta uttryck i form av ordförande Gonzalos *anförarskap*. Det hanterar den revolutionära teorin, det har kännedom om historien och en djup förståelse för den praktiska rörelsen. Det är ordförande Gonzalo som i en hård tvålinjekamp besegrade revisionismen, höger- och vänsterlidvikationismen, den högeropportunistiska linjen och högeravikelserna. Han har rekonstituerat partiet och han leder det i folkriget. Han har blivit den störste levande marxist-leninist-maoisten, en stor politisk och militär strateg och filosof, en lärare för kommunisterna, partiets enhetscentrum. *Reaktionen har två principer för att förstöra revolutionen: förrinta ledningen och isolera gerillan från massorna. Men i synnes är deras problem att förrinta ledningen för att det är den som vidmakthåller kur-*

sen och materialiserar den. Vårt parti har definierat att ledningen är nyckeln och att det är alla partimedlemmars plikt att ständigt kämpa för att försvara och bevara partiets ledning. I synnerhet gäller det ordförande Gonzalos ledning, vårt anförarskap, som måste försvaras mot den uppsjö av angrepp som kommer såväl inifrån som utifrån partiet. Vi håller fast vid hans befäl och personliga ledning genom parollerna "Lär av Ordförande Gonzalo" och "Förkroppsliga Gonzalos tänkande." Vi baserar oss på den kollektiva ledningen *och* på en persons ledning och vi erkänner ledarnas roll och hur revolutionens ledning, genom förnyelse, under folkriget tar form och härdas. Vi håller fast vid principen att befälet aldrig dör. Vi marxist-leninist-maoister, Gonzalos tänkande håller fast vid honom och förkroppsligar Gonzalos tänkande.

- *Tvålinjekamp.* Partiet är en motsättning där klasskampen uttrycks i formen av tvålinje-

kamp mellan vänster och höger. Tvålinjekampen är det som driver partiets utveckling framåt. Med riktig och korrekt hantering kommer vänstern att hävda sig. Vi bekämpar *försoning* eftersom den föder högern. Alla partimedlemmar, kadrer och ledare måste utöva *kritikens och självkritikens metod*. Det gäller även kombattanterna och massorna. *Vi måste använda kampens filosofi och gå mot strömmen*. Centralkommittén är stormens centrum, ty det är där som den mest tillspetsade klasskampen kommer till uttryck. Ordförande Gonzalos riktiga och korrekta hantering av tvålinjekampen har tjänat till att vidmakthålla partiets enhet och har utvecklat folkkriget. Tvålinjekampen har i allmänhet revisionismen som huvudfara. I partiet utvecklas den i kampen mot högertendenser, -ståndpunkter och -attityder. Det utgör en kamp inom folket. *Det är nödvändigt att organisera tvålinjekampen för att hävda partiets linje, genom en plan för organisatorisk utveckling.*

- *Massarbetet.* Vi tillämpar principen att "massorna skapar historien." Partiet leder massornas kamp, till tjänst för att ta makten vilket är det huvudsakliga dagskravet. Vi utvecklar massarbetet i och för folkkriget, baserar oss på de breda massorna, arbetarna och bönderna, huvudsakligen de fattiga bönderna, och på småbourgeoisien. Vi neutraliserar eller vinner mellanbourgeoisin, beroende på de rådande omständigheterna. Vi håller fast vid *lagen om massorna införlivning* och vid den enda marxistiska taktiken att "gå till de bredaste och djupaste lagren," skola dem i det revolutionära våldet och i den obevekliga kampen mot revisionismen. *Partiets massarbete* utförs genom armén, som mobiliserar, politiserar, organiserar och väpnar massorna – på landsbygden i den *nya makten* och i städerna i den *Revolutionära rörelsen för folkets försvar*.

För att syntetisera: genom ordförande Gonzal-

os strävan och ledning har vi ett parti baserat på marxismen-leninismen-maoismen, Gonzalos tänkande. Ett parti av ny typ som leder folkkriget och har öppnat perspektivet till maktens erövring i hela landet, till tjänst för världsrevolutionen.

3. OM UPPBYGNADEN AV FOLKETS GERILLAARMÉ

Arméns karaktär.

Folkets gerillaarmé är en armé av ny typ, som fullgör revolutionens politiska uppgifter såsom de fastslagits av partiet. Den tillämpar den maoistiska principen att "Partiet har kommandot över geväret, och att geväret aldrig får tillåtas ta kommandot över partiet." Den fullgör tre uppgifter: (1) kämpar i enlighet med att den utgör vår organisatoriska huvudform; (2) mobiliserar, vilket är enormt viktigt, ty genom armén fullgörs partiets massarbete – den politiserar, mobiliserar, organiserar och beväpnar massorna; (3) producerar, vilket blir en til-

lämpning av principen om självförsörjning, och försöker att inte vara en börda för massorna. I grunden är den en bondearmé som helt och hållet leds av partiet. Ordförande Gonzalo lär oss att "Folkets gerillaarmés järnlegioner stöder sig på marxismen-leninismen-maoismen, det vägledande tänkandet som är grunden till deras oövervinnlighet, och de är härdade i det hårda livet, i uppoffringen och i att utmana döden, vilket höjer dem till det revolutionära hjältemodet."

Folkets gerillaarmé.

Marx förklarade att proletariatet behöver en egen armé. Han lade även fram tesen om folkets allmänna beväpning. Lenin skapade den *röda armén* och etablerade tesen om folkmilisen, vars uppgifter liknande polisens, arméns och förvaltningens. Ordförande Mao utvecklade uppbyggnaden av de revolutionära väpnade styrkorna med massornas väldiga deltagande. Folkkriget konkretiserar sin masskaraktär i dessa tre stora kliv.

Ordförande Gonzalo baserade sig på dessa marxist-leninist-maoistiska teser och bildade Folkets gerillaarmé med ständig hänsyn till folkrigetens specifika situation. Från och med *förberedandet* av folkriget förstod ordförande Gonzalo nödvändigheten av att bygga upp huvudformen av organisation, driva folkriget framåt, besegra fienden och bygga upp den nya staten.

3 december 1979 beslutades att "Den röda arméns 1:a divisions 1:a kompani" skulle bildas. Med *inledandet* 1980 förverkligades kampavdelningar och plutoner och vi beslutade oss för att övergå från oorganiserade massor till militärt organiserade massor.

1983 blev det nödvändigt för oss ta ett språng i uppbyggnaden av de revolutionära väpnade styrkorna. En stor ökning av folkmilisen ägde rum. Detta var ett bevis på att massorna var villiga att kämpa. Dessutom, hade de reaktionära väpnade styrkorna börjat bekämpa oss. I mars samma år föreslog ordförande Gonzalo på centralkommitténs utökade

möte att man skulle förverkliga Folkets gerillaarmé.

Varför armé? Därför att det var en politisk nödvändighet för att bekämpa fienden och utveckla folkriget. Detta beslutades av partiet i dess helhet genom tvålinjekampen mot de högeravvikelser som var emot milisens införlivande i armén.

Varför Gerilla? Därför att den tillämpar gerillakrigets principer. Det handlar inte om en *reguljär* armé utan en gerillaarmé. Men dess karaktär tillåter, om det är nödvändigt, att den kan utvecklas som en typ av reguljär armé.

Varför folkets? Därför att den består av folkmassorna – bönderna, huvudsakligen de fattiga bönderna – och att den tjänar folket då den representerar deras intressen.

En mycket viktig del är hur ordförande Gonzalo uppfattar Folkets gerillaarmé (där även folkmilisen införlivats). Den består av tre styrkor: huvudstyrkorna, de lokala styrkorna och basstyrkorna. De verkar huvudsakligen på landsbygden, men även i städerna som komple-

ment. Detta är ett steg mot det väpnade havet av massor.

Folkets gerillaarmés uppbyggnad.

Arméns formering grundar sig på människor och inte på vapen. Vår armé består av bönder, huvudsakligen av fattiga bönder, proletariat och småbourgeoisie. Vi tar vapnen från fienden och använder alla slags elementära vapen. Vår paroll är att "Erövra vapen!" från fienden och betala det nödvändiga priset. Formeringen bör skiljas från uppbyggnaden.

*Den ideologiskt-politiska uppbyggnaden är den huvudsakliga. Den grundar sig på marxismen-leninismen-maoismen, Gonzalos tänkande, på Partiets politiska och militära linjer. Allt arméns politiska arbete och dess massarbete står under Partiets ledning. Partiet organiseras på alla nivåer i armén. Man tillämpar det dubbla befälet - *politiskt* och *militärt* - och tvålinjekampen utvecklas mellan den proletära militära linjen och den borgerliga militära linjen. Dessutom kräver den revolutionära armén*

att tre *departement* skapas; ett *politisk*, ett *militärt* och ett med ansvar för *logistik*.

Den militära uppbyggnaden är viktig. Beväpnade med folkkrigets teori och praktik, den militära linjen och Partiets militära planer organiserar vi plutoner, kompani och bataljoner på landsbygden och specialkampavdelningar, kampavdelningar och folkmilis i städerna. Denna uppbyggnad baseras också på tvålinjekampen. De tre styrkorna – huvudstyrkorna, lokalastyrkor och basstyrkor – fyller en särskild roll som den nya statens stöd. ”Utveckla kompanierna, förstärk plutonerna med bataljoner som mål!” gäller fortfarande.

Träning är nödvändig och oundgänglig. Den siktar på att höja stridslusten. Övningar kan ej undvaras och förmågan att leda är nyckeln för aktionen. Träningen specialiserar och höjer de olika kampformerna. Organiseringen av tapp-erheten har klasskaraktär och stärker stridslusten, för man kämpar av absolut oegennyttan och fast övertygelse om vår saks rättfärdighet.

I syntes har ordförande Gonzalo skapat

Folkets gerillaarmé som en armé av ny typ, etablerat linjen för dess uppbyggnad – baserad på marxismen-leninismen-maoismen, Gonzalos tänkande – för att den skall fullgöra revolutionens politiska uppgifter. Detta är ett exempel för världen och tjänar världsrevolutionen.

4. DEN NYA STATENS UPPBYGGNAD

Den nya statens karaktär.

Frågan om makten utgör revolutionens centrala uppgift och fronten är det tredje instrumentet. Ordförande Gonzalo tillämpar ordförande Maos kraftfulla tes ”Om ny-demokrati” och lär oss förstå den gemensamma diktaturen, som förverkligar *folkrepubliken av ny demokrati*. Utgående från förbindelsen mellan stat och front konkretiseras den i *Revolutionära fronten för folkets försvar* – som *Folkkommittéer* på landsbygden och den *Revolutionära rörelsen för folkets försvar* i städerna. Vi bygger den Nya staten på landsbygden, tills vi slutligen förverkligar Makten i hela landet.

Som statssystem är det en gemensam diktatur mellan arbetare och bönder (huvudsakligen fattigbönder) och småbourgeoisien. Samtidigt som mellanbourgeoisins intressen respekteras. Det hela sker under ledning av proletariatet, som i sin tur representeras av partiet, som tillämpar hegemoni genom arbetare-bonde-alliansen. Som regeringssystem fungerar den genom *folkförsamlingar*.

Nya staten och krigets fluiditet: Den nya statens uppbyggnad följer folkkrigets fluiditet. Den kan expandera och dra ihop sig, försvinna på ett ställe och uppstå på ett annat. Den är fluid. Ordförande Mao lär oss att "Vår demokratiska republik av arbetare och bönder är en stat, men just nu är den inte helt och hållet det i ordet fulla betydelse (...) vår makt är långt ifrån den fullständiga formen av stat (...) vårt territorium är fortfarande mycket litet och fienden drömmer ofta om att förgöra oss."

Håll alltid i åtanke systemet av stödbaser, gerillazoner, operationszoner och aktionspunkter. De utgör tillsammans området inom vilket

den nya staten utvecklar sig. Detta är nyckeln för att vidmakthålla den strategiska kursen. Inom detta område rör sig Folkets gerillaarmé som dess ryggrad, ledd av partiet.

Den nya statens uppbyggnad.

”Förstärk Folkkommittéerna, utveckla baserna och gör så att Folkrepubliken av ny-demokrati framskrider,” är slagordet som fortsätter att leda den nya statens uppbyggnad.

Vi kämpar för makt åt proletariatet och folket, inte för personlig makt. Vi är emot kringströvande och åsidosättande av stödbaser.

Den nya staten byggs upp i folkkriget och den följer en särskild utvecklingsprocess. I vårt fall byggs den först upp på landsbygden tills den omringar städerna och förverkligas i hela landet. Det är en process där den gamla staten förgörs och motsättningen mellan den gamla staten och den nya staten uppstår. Detta förstör för reaktionens politiska och militära planer och införlivar massorna.

Ordförande Gonzalo fastslog på den utvid-

gade nationella konferensen i november 1979 förhållandet mellan fronten och nya staten. Han tillämpade därvidlag ordförande Maos teori. Vid den första militärskolan i april 1980 sade han att "I vårt sinne, i vårt hjärta, i vår vilja finns folkmakten levande, vi bär den med oss. (...) Kamrater, vi får aldrig glömma folkmakten, arbetarklassens Stat; arbetarnas och böndernas Stat marscherar tillsammans med oss. Vi bär den med oss i gevärsmynningarna. Den finns i våra sinnen. Den bultar i våra händer och den kommer alltid att vara hos oss och ständigt flammande i vårt hjärta. Vi får aldrig glömma den, den är det första som vi alltid måste komma ihåg. Kamrater, den kommer att födas ömtålig, svag för att den är ny, men dess öde är att utveckla sig genom förvandling, förändring - från bräcklighet som en spröd planta. De rötter som vi kommer att sätta från och med inledandet kommer i framtiden att bli en kraftig Stat. Allt detta, kamrater, börjar födas ur de mest blygsamma och enkla aktioner som vi i morgon har att inleda."

1980 uppstår de första *Fördelningskommittéerna*, den nya statens frön. 1982 uppstår de första *Folkkommittéerna*, som mot slutet av samma år mångdubblar sig. Detta får reaktionen att låta de reaktionära väpnade styrkorna träda fram och kämpa mot folkkriget. Ty de såg att deras makt hotades. 1983 tog vi beslut om den *Stora planen för att erövra baser*. En av dess uppgifter var att bilda *Organiseringskommittén för folkrepubliken av ny-demokrati*. Från och med detta har vi följt kampen mellan fiendens återupprättande av den gamla makten å ena sidan, och den nya maktens mot-återupprättande. Vi tillämpar försvar, utveckling och uppbyggnad.

Den nya makten utvecklas när det går genom blodbadet. Folkkommittéerna härddas i den hårda striden. Den sprids med blodet från bönder, kombattanter och partimedlemmar.

I den utvidgade centralkommittéen i mars 1983, vidareutvecklar ordförande Gonzalo linjen för uppbyggnaden av fronten-nya staten. Han framlägger de nivåer som den nya staten

organiseras på: folkkommittéer; stödbaser och folkrepubliken av ny-demokrati. Stödbaserna och Organisationskommittén för folkrepubliken av ny-demokrati fungerar som ledning, planering och organisation. Varje bas måste utarbeta sin egen specifika plan.

Han förklarar att folkkommittéerna är den nya Statens förverkligande. De är enhetsfrontens kommittéer, ledda av *kommissarier* som åtar sig de statliga funktionerna. De jobbar på uppdrag av *representantförsamlingar* och de kan avsättas från sin tjänst. Hittills är de klandestina. De arbetar som *kommissioner*, ledda av partiet, tillämpande de "tre tredjedelarna": en tredjedel kommunister, en tredjedel bönder och en tredjedel progressiva. De stöds av armén. De tillämpar folkdiktaturen, tvånget och säkerheten. Med fasthet och beslutsamhet utövar de våldet för att försvara den nya makten mot dess fiender och skydda folkets rätt.

Summan av kolkkommittéerna utgör stödbasen, och summan av stödbaserna bildar tillsammans folkrepubliken av ny-demokrati, idag

under formering. Vi har gått från att *erövra baser* till att *utveckla baser*, vilket är den nuvarande politiska strategin. Vi måste plantera mer och mer ny makt och tillämpa de fem etablerade formerna, ännu mer *idag när förhållandena går mot maktens erövring i hela landet*.

I syntes: Ordförande Gonzalo har etablerat linjen för den nya statens uppbyggnad. Två republiker, två vägar och två axlar ställs mot varandra. Vi har gjort framsteg i att etablera nya sociala produktionsförhållanden. Folkrepubliken av ny-demokrati under formering strålar utmanande mot den gamla staten och öppnar perspektivet till det totala maktövertagandet. Detta exempel är en uppmaning till alla världens revolutionärer, särskilt det internationella proletariatet.

Som marxist-leninist-maoister, Gonzalos tänkande, huvudsakligen Gonzalos tänkande, åtar vi oss linjen för uppbyggnaden av revolutionens tre instrument, liksom uppbyggnaden av Perus kommunistiska parti, som är den högsta formen av organisation och det första

politiska samhället, av Folkets gerillaarmé, vår organisatoriska huvudform, och av fronten-nya staten. Detta är revolutionens centrala uppgift. Detta är instrument som byggs upp under dånet från folkkriget i vårt fosterland. Vi korsar den flod av blod i vilken kommunisterna, kombattanterna och massorna hjältemodigt ger sina liv för att förverkliga den riktiga och korrekta politiska linjen, den som har etablerats av ordförande Gonzalo. De som överlever skall gripa fanan för att fortsätta i tjänst för vårt slutmål: kommunismen.

*LEVE MILITARISERINGEN AV PERUS
KOMMUNISTISKA PARTI!*

LEVE FOLKETS GERILLAARMÉ!

*LEVE FOLKREPUBLIKEN AV NY-DEMOKRATI
UNDER FORMERING!*

*FÖR DEN KONCENTRISKA UPPBYGGNADEN AV
DE TRE INSTRUMENTEN!*

Bilaga: Ur PKP:s Program (1988):

”Perus kommunistiska parti – det peruanska proletariats förtrupp och del av det internationella proletariats – framhäver i synnerhet följande enkla punkter:

- Den enda grundläggande lagen för den eviga materiens oavbrutna omvandlingsprocess är lagen om motsättningar.
- Massorna skapar historien, och ”det är rätt att göra uppror.”
- Klasskampen, proletariats diktatur och den proletära internationalismen är nödvändiga.
- Det behövs ett marxist-leninist-maoistiskt kommunistparti som bestämt tillämpar självständighet, autonomi och självförsörjning.
- Imperialismen, revisionismen och reaktionen ska bekämpas oförsonligt och oavbrutet.
- Makten ska erövrats och försvaras genom folkkrig.
- Partiet ska militariseras och revolutionens tre instrument ska konstrueras koncentriskt.
- Tvålinjekampen är drivkraften bakom partiets utveckling.
- Ideologin ska ständigt omvandlas och politiken ska sättas som befäl i allt arbete.
- Partiet ska tjäna folket och den proletära världsrevolutionen.
- Medlemmarna ska arbeta med total osjälviskhet och en korrekt och rättvis arbetsstil.
- Perus kommunistiska parti har kommunismen som sitt slutmål. Givet att dagens peruanska samhälle förtrycks och utsugs av imperialismen, byråkratkapitalismen och halvfeodalismen, står revolutionen här inför ett demokratiska stadium. Därefter ett socialistiskt stadium vari en rad kulturrevolutioner utvecklas. Det av partiet ledda folkkriget ämnar alltså idag utveckla den demokratiska revolutionen med målet att ta makten i hela landet.”

Innehåll:

Sida 3: Inledning

Sida 7: Om partiets uppbyggnad

**Sida 21: Om uppbyggnaden av Folkets
gerillaarmé**

Sida 27: Den nya statens uppbyggnad

